

Chào em...thiên thần!

(truyenngan.com.vn) “Anh sẽ giấu em đi.” – Sun luồn tay vào mái tóc rối của người con gái đang ở trong lòng mình. “Để em sẽ không phải cô đơn trong màn đêm khi mặt trời khuất dạng.”

“Không có chỗ nào dành cho em đâu Sun.” – Mun buồn bã.

“Có chứ.” – Sun ngắt lời em, giọng anh đong đầy yêu thương. “Có một nơi duy nhất. Nơi mà anh sẽ bảo vệ em cho đến hết cả cuộc đời này.”

There is a black cat on the rooftop, she’s sitting next to the old chimney...

Có một con mèo Mun ở trên tầng gác mái, nó ngồi cạnh cái ống khói bằng gạch đã ố màu...

1. Mun.

Angel có một đôi mắt sáng, tựa những viên ngọc quý được kết tinh bởi hàng vạn tinh thể lấp lánh như ánh sao trên bầu trời. Mái tóc dài đen nhánh phủ qua eo luôn tung lên cao mỗi khi gió mơn man ủa đến. Angel đẹp, đẹp hết như chính cái tên của chị. Đẹp hết như một...thiên thần.

Mun bước từng bước thật chậm. Đôi mắt em nhìn dán vào tấm lưng mảnh khảnh của thiên thần. Mọi chuyển động của Angel luôn nhẹ nhàng tựa hồ như một chiếc lông vũ đang múa lượn, một chiếc lông vũ trắng muốt thoang thoảng mùi hương từ trời và tuyệt nhiên không hề bị vấy bẩn bởi lớp bụi của trần gian. Mun nghe rõ những tiếng thở dài náo nức đang rơi xuống đáy lòng mình, em thu đôi mắt tí hìn nhìn xuống khoảng mặt đất mà đôi chân bé nhỏ vẫn đang chầm chậm bước. Có lẽ nên từ bỏ thói quen nhìn Angel từ phía sau, bởi cho dù có tồn tại một phép màu thì em cũng không bao giờ có thể trở thành Angel được. Ngay cả một phần nhỏ...cũng không hề.

Angel là chị gái Mun, nhưng chưa lần nào trong đời Mun nghĩ rằng đó là sự thật. Angel xinh đẹp. Còn Mun thì chỉ như một con mèo đen đúa và xấu xí. Mun chẳng biết tạo hóa tàn nhẫn ra sao, nhưng việc tạo ra một đứa con gái gớm guốc như em và để em ở bên cạnh Angel...thì thật là ác quá. Em cười

buồn. Có phải mẹ đã nhận nuôi em từ một trại trẻ mồ côi nào đó không, bởi em và Angel hoàn toàn là hai thái cực trái ngược. Bất giác, Mun tự lấy tay đánh vào đầu mình. Em ngốc thật, bây giờ có thắc mắc những điều đó thì cũng có còn ý nghĩa gì đâu cơ chứ, mẹ đã bỏ em đi từ lâu rồi. Mun đơn độc ngay tại khoảnh khắc mẹ rời em để đi đến một vùng trời phía bên kia thế giới. Giá mà cha có thể thay mẹ yêu em. Nhưng có lẽ đó là một điều ước xa xỉ. Cha cũng đã để lại chị em em bơ vơ một mình, để tìm đến nơi có mẹ.

Trời hôm nay trong xanh. Tươi trẻ và đầy sức sống. Hệt như những tia sáng hắt lên trong đôi mắt của Angel. Còn trong đáy mắt Mun, tất cả những gì tồn tại, chỉ là một màu tối tăm và vô định.

Cạnh nhà Mun là một khu vườn ngập tràn phong lan tím. Những cánh hoa tưởng chừng như mong manh nhưng lại chất chứa bên trong một sức mạnh diệu kỳ. Mun thích ngắm nhìn khu vườn đó, thích ngắm nhìn những chậu hoa tươi treo lủng lẳng khê đu đưa trong khoảnh khắc gió tràn về. Đó có lẽ là những giây phút yên bình nhất trong trái tim bé nhỏ của em.

“Làm gì đó?” –giọng nói êm dịu tựa nốt nhạc du dương trên phím đàn vang nhẹ bên tai Mun, em giật mình đứng bật dậy và rũ bỏ nụ cười thoáng nét mờ nhạt trên khuôn miệng. Angel tròn xoe mắt nhìn em, rồi chị cười, một nụ cười mà Mun có thể lấy cả mạng sống của mình để đảm bảo rằng, đó là nụ cười đẹp nhất. “Có kết quả cuộc thi rồi Mun này.” –Angel phe phẩy tờ giấy màu sắc sỡ với chỉ chút những dòng chữ in mực đen, khóe môi cong cong đầy tinh nghịch. Mất vài giây để Mun nhận ra cuộc thi mà Angel nói đến là cuộc thi thử giọng vừa tổ chức tháng trước, em gật đầu cười nhẹ, nhìn đôi mắt sáng bừng hạnh phúc của thiên thần.

Vèo. Tờ giấy mỏng lét trong tay Angel bất ngờ vụt bay theo làn gió. Mái tóc đen nhánh của chị tung lên cao và đan và nhau. Mun sững sờ nhìn cảnh chị đang khê nhãn mặt với mái tóc bị thổi lộn xộn, ngay cả những lúc như thế này Angel vẫn toát lên một vẻ thật dễ khiến cho con người ta bị mê hoặc. Chị luống cuống ngó theo tờ giấy đang lửng lơ ở khoảng không gian của khu vườn nhà bên, đôi mắt hơi nhú lại. “Đề em.” – Mun đứng dậy rồi đi xuống dưới nhà, em định sẽ nhặt lại tờ giấy đó cho chị.

Có vài khe hở nhỏ giữa hàng rào nhà Mun và hàng rào của nhà bên cạnh, không khó lắm để em lách thân người bé nhỏ gầy gò và chui sang. Gió chiều

lồng lộng, vạt áo em bay phần phật thấm đẫm nắng chiều vàng. Mun ngó quanh quất và dễ dàng tìm thấy tờ giấy mỏng đáng ghét kia. Em nhặt nó lên và cầm thật chặt.

Angel, cô nữ sinh tài năng một lần nữa đoạt giải quán quân giọng ca trẻ...

Mun mím môi, nhìn dán vào tờ giấy. Gọi là giấy báo kết quả nhưng thực chất nó chẳng khác gì một bài báo ngắn viết riêng cho Angel, những giải khác chỉ được nêu tên ngắn gọn, còn chị lại được ưu ái khen ngợi và tuyên dương. Mun liếc nhanh qua toàn bộ tên của những người đoạt giải, từ giải cao nhất cho đến giải thấp nhất. Không có tên em, không hề có. Phải rồi, một con mèo xấu xí như em có bao giờ được người ta để tâm tới đâu? Chắc có lẽ chẳng ai nhớ đến việc em cũng đã tham gia cuộc thi này, bởi vầng hào quang rực rỡ của Angel đã che khuất cái bóng đáng vô hình nhỏ bé. Mun thở nhẹ, em đã đánh mất cơ hội và không hề ngạc nhiên với kết quả này, nhưng em tự giận chính mình vì lúc cũng mơ tưởng đến việc có thể chạm tay vào những thứ không hề dành cho em.

Ào...Đột nhiên ào tới một thứ gì đó ướt ướt và mát lạnh, Mun giật mình, theo phản xạ giấu mặt sau hai cánh tay để tránh cái thứ mà ngay sau đó em đã nhận ra là nước. Giàn phong lan tím lắc lư như đang múa, những giọt nước trong như pha lê còn đọng lại trên cánh hoa cũng rung rung. Mun thần người ra, trái tim em như lọt thỏm trong một sắc tím ngọt ngào.

“Ai đó?” –một bóng người từ phía xa bỗng tiến lại và vài giây sau đó, xuất hiện trước mặt Mun là một chàng trai. “Oh, Mun à?” –chàng trai cầm trên tay cái vôi nước vẫn còn đang rỉ từng giọt, kêu lên với vẻ ngạc nhiên, rồi anh cười, nét cười dịu dàng hết như nắng: “Xin lỗi, em bị ướt rồi phải không?”.

Mun không đáp. Em không dám cất lời hay tệ hơn là không dám ngẩng mặt lên nhìn anh. Thân người em đột nhiên cứng đờ ra và tâm trí em lúc này hoàn toàn trống rỗng. Anh vẫn nhìn em, rồi lảng xảng lại gần hơn nữa để chạm tay vào những vệt nước đang còn vương lại trên khuôn mặt. Mun bất giác lùi lại, né tránh. Em sợ.

“Mun ơi?” –tiếng Angel lạnh lạnh vọng lại từ ban công trên cao, cả em và anh đều theo phản xạ ngước lên nhìn. “Hey Sun!!!” –chị nhận ra anh qua kẽ hở của giàn phong lan tím, chị vẫy tay với anh và vẽ một nụ cười. Sun cũng

cười đáp trả, anh quay lưng lại với Mun nhưng em biết ánh mắt anh bây giờ đang sáng lên một màu giống hệt với đôi mắt của Angel. Nhân lúc chị và anh đang có một cuộc đối thoại vui vẻ, Mun vội xoay người rồi chạy biến đi thật nhanh.

Trái tim em dường như đã bị đánh rơi ở đâu đó, trong khu vườn phong lan tím tràn ngập ánh mặt trời.

Angel bị bao vây bởi cánh phóng viên và nhà báo. Vì giải quán quân của cuộc thi. Hoặc cũng có thể là chẳng vì gì cả. Chị luôn luôn được người ta săn đón hệt như một kho báu quý giá. Mun đứng một góc, lặng lẽ. Nụ cười của thiên thần lúc này đã trở nên xa cách đến lạ lùng. Mun hiểu, chị có lẽ chẳng bao giờ ở bên cạnh em mãi được và em cũng chẳng dám hy vọng rằng Angel sẽ thay thế cả cha lẫn mẹ, để yêu em.

Huych. Một vài kẻ phẫn khích xô ngã Mun để nhào vào trong vòng tròn lớn với Angel là tâm điểm ở giữa. Mun xuýt xoa nhìn đôi chân vừa bị quệt một vết xước dài xuống mặt sân xi măng thô ráp. Hình ảnh Angel giờ đây không còn đọng lại trong mắt em nữa, không phải em không nhìn thấy chị vì những lớp người đang vây lấy chị, mà em cảm thấy thế giới của chị hình như không có chỗ dành cho em.

“Mun???”

Mun ngược nhìn, vì một giọng nói vừa gọi tên em. “Em không sao chứ?” – Sun đã đứng cạnh Mun từ bao giờ, anh mỉm cười, ánh mắt hơi thoáng chút ngạc nhiên rồi chìa bàn tay rắn chắc ra trước mặt. Mun cúi gằm mặt xuống. Một lần nữa em lại sợ. Em không dám đặt bàn tay mình lên bàn tay anh. Em ước gì lúc này đây mình có thể biến thành tro bụi. Để không phải đối diện với người con trai có đôi mắt của mặt trời.

“Đứng dậy nào!” –Sun không đợi Mun phản ứng, anh nắm lấy tay em. Bàn tay nhỏ chai sần của em khẽ gạt ra nhưng cuối cùng cũng không thể kháng cự lại. Sun kéo em đi. Bỏ lại thiên thần với một vùng trời xa vời và lạ lẫm.

Sau đây lâu cao là một khu đất trống rộng rãi và thoáng gió. Mái tóc Mun bị thổi bay tứ tung. Không đen nhánh và mượt mà như mái tóc của Angel, tóc em xơ xác và vàng hoe màu cháy nắng. Mun bất giác rút tay mình ra khỏi tay

Sun, em nhảu nhó vuốt lại mớ tóc rối bù cho thẳng nếp. Sun hơi khựng lại. Anh nhìn em, môi nhòen cười. Nhận ra ánh nhìn từ người con trai đối diện, Mun lập tức cúi mặt xuống, đôi mắt em chớp liên hồi và trái tim thì dường như đã quên mất khái niệm thế nào là đập.

Sun kéo em ngồi xuống thảm cỏ xanh mượt mềm mượt gần đó. Một lần nữa Mun để mình bị cuốn theo anh. Anh lôi ra từ trong chiếc cặp của mình một đoạn băng gạc và nhẹ nhàng quấn lên chân em vài vòng. Mun bỗng thở hắt ra, vết xước không nhẹ như em lầm tưởng, những vết tím bầm cùng với những vết máu loang lổ như vẽ lên làn da tái xanh của em những thứ màu kỳ quái. Sun cẩn trọng thắt chặt nút thắt cuối cùng, đôi mắt anh thoáng nét lo lắng khi nhận thấy sự đau đớn đang bị Mun che giấu. Trong một khoảnh khắc nào đó khi những tia nắng khuất sau những tán cây, Mun đã thấy, ánh dương rực rỡ nhất không phải đang ngự trị trên khoảng không xanh màu vời vợi, mà người con trai đang ngồi bên em mới chính là mặt trời.

Lần này không chỉ có trái tim mà ngay cả tâm trí Mun dường như cũng đã bị chính em đánh mất.

“Sun?” –Angel xuất hiện ở phía xa, chị hớn hờ gọi tên anh rồi ngó dáo dác xung quanh trước khi chạy lại gần.

“Ngôi sao nổi tiếng quên cả tớ luôn rồi à?” –Sun ngược mắt cười.

“Ai mà quên được cậu chứ? Tớ đến chết với đám người ồn ào đó mất!”

Mun ngồi lặng im như một tảng đá, cho đến khi Angel nhìn thấy em khuất sau những nhánh cỏ cao và dài. Nhìn thấy chị, em vô thức rút cả thân người dịch ra xa khỏi Sun. Dường như chẳng có ai để ý thấy tâm trạng của em lúc này, cả Angel và Sun đều đang hướng vào nhau, và họ trao nhau những môi cười tỏa nắng.

“Xin lỗi...Em...phải vào lớp.” – Mun đứng dậy, chuệnh choạng vì bấp chân bị dồn ép trở nên đau nhói. Sun chợt quay sang: “Em đi được không?”. “Ừa? Mun sao thế?” –Angel nhìn em khó hiểu ngay sau khi nghe Sun hỏi. “Chân Mun bị...”. “Em ổn.” –Mun cướp lời Sun, rồi chẳng chờ cho anh kịp đáp, em đã xách ba lô lên vai và chạy đi. Mun đã kịp hiểu rằng dù có ở đâu thì em cũng chỉ là người thừa thãi. Việc thiên thần ở bên mặt trời nghe có vẻ hay ho

hơn gấp bội lần so với việc một con mèo đen cứ thích chơi với về phía có ánh nắng.

“Này bạn gì ơi? Bạn là Mun có phải không?” – có tiếng í ới gọi Mun khi em đang ngồi yên lặng lẽ ở một góc trong lớp học. Mun ngạc nhiên, đôi mắt em ngược lên chạm phải khuôn mặt của những gã con trai ăn mặc sành điệu. Em nhìn họ, và bắt gặp những ánh mắt hoan hỉ đang xoáy vào mình. “Bạn cầm lấy cái này nhé!” – một trong số những gã con trai trước mặt Mun dúm vào tay em nào là hoa, nào là hộp quà các kiểu: “Cứ nhận đi, bạn mà từ chối bọn tớ sẽ buồn lắm.” Mun đờ người. Từ trước đến giờ chưa có một ai lại gần để hỏi em dù chỉ là một câu xã giao thông thường, chứ đừng nói là tặng quà cáp. Trong lúc em vẫn còn đang khó hiểu thì một gã khác đứng sau hí hửng nói vọng lên: “Nhớ chuyển cho Angel hộ bọn tớ nhé!”

Mun nghe rõ tiếng một tảng đá to vừa rơi tõm xuống đáy lòng mình. Cổ họng em nghẹn lại, cứng ngắc. Thật đáng thương, vừa rồi có phải em đã nghĩ rằng những kẻ này đến đây vì em không? Phải rồi, Mun ơi thật ngốc, họ chỉ vì Angel mới hạ cố đến đây nhờ vả một đứa con gái xấu xí như em, có lý do gì để em mơ tưởng rằng em sẽ thay thế được Angel chứ? Mấy gã con trai đập tay vào nhau như để ăn mừng một thắng lợi, còn những ánh nhìn khinh miệt của bọn con gái xung quanh lúc đó thì như những mũi tên cắm thẳng vào em. Mun siết chặt bàn tay. Cảm giác mình chỉ là cái bóng sau lưng người khác quả thực không phải là một cảm giác an toàn.

“Cảm ơn nhiều!” – gã nọ trước khi rời đi còn kịp quay lại vẫy tay với Mun. “Mà này...có phải bạn là em gái của Angel không đấy?” Tiếng cười ồ vang lên đầy giễu cợt sau câu hỏi vô duyên của gã đó. Mun nhận thấy lồng ngực em đang vỡ ra. Em hiểu rồi, em không chỉ đơn thuần là cái bóng sau lưng chị, mà em còn là một thứ quái gở và nực cười để thiên hạ lôi ra làm mốc đánh giá về thứ sắc đẹp chuẩn mực của Angel.

Mun ước gì lúc này em có thể biến mất. Không, nếu có thể thì em muốn mình chưa bao giờ xuất hiện trên đời này, chưa bao giờ tồn tại với danh nghĩa là một con mèo mun gớm ghiếc, và chưa bao giờ phải sống bên cạnh một thiên thần như chị.

...

Đêm muộn. Mun thẩn thờ ngồi trước bàn học phóng mắt ra ngoài cửa sổ. Angel vẫn chưa về, vì một party nho nhỏ nào đó được tổ chức dành cho người thắng cuộc. Bụng Mun run lên từng hồi, em đói, mặc dù chẳng còn nuốt nổi miếng cơm nào, nhưng em không muốn dùng bữa một mình trong cô độc. Nhiều lúc Mun tự hỏi rằng một thiên thần có thể mang đến những điều gì? Liệu có phải là vầng hào quang chiếu sáng rực rỡ cho xung quanh? Có lẽ đúng. Nhưng hào quang phát ra từ chị lại quá chói lòa, đến nỗi em bị đánh văng ra và rơi tõm vào một khoảng trời tăm tối.

Mun không nén được những tiếng thở dài, em nhìn đồng quà cáp, hoa hòe và cả thư tình đang được chất đống ở một góc gần phía cửa. Tất cả mọi người ai cũng sùng bái chị, đơn giản chỉ vì chị là một thiên thần. Còn em, dù có cố gắng đến đâu thì cũng chẳng thể khiến họ để ý tới. Trong mắt họ, hai chị em dù là hai người nhưng dường như chỉ tồn tại một. Mun không oán giận gì Angel, em chỉ buồn vì chính bản thân không đủ sức lực để tự thoát ra khỏi cái bóng quá lớn của chị gái mình.

Rầm...rầm. Tiếng đập cửa bất thành lình xé tan không gian im ắng. Mun bật dậy, em biết Angel đã về. “Chị...!” –em hoảng hốt nhìn cô gái đang bước đi xiêu vẹo trước mắt mình. Mùi bia nồng nặc xộc vào khoang mũi Mun, em nhăn mặt đỡ lấy Angel và đặt chị ngồi xuống ghế trước khi chạy vào bếp pha một cốc chanh muối. Angel có vẻ đã say, hình ảnh một nàng thiên thần ngoan ngoãn dường như đã biến đi đâu mất. Mun nghe những tiếng lạo xạo ở gian phòng khách phía ngoài, em đoán có lẽ chị đang nghịch phá thứ gì đó.

“Sao mà...say thế này???” –một giọng nam trầm ấm vang lên, Mun nhận ra Sun đang đứng ngay bậc thềm phía ngoài khung cửa. Angel cười, nụ cười chuếch choáng, chị lão đảo đứng dậy và bước ra ngoài để đến bên Sun. “Thì sao? Ủ, tớ say đấy!” –chị cong cong đôi môi, nháy mắt yêu kiều khi Sun vừa dang tay kịp đỡ lấy chị khỏi một cú ngã. Anh cười, vén vài lọn tóc lòa xòa đang che mất nửa khuôn mặt xinh xắn của thiên thần: “Tớ ghét con gái thế này lắm!” “Vậ ư? Nhưng tớ lại thích cậu, Sun ạ!”

Tim Mun ghen lại như vừa bị ai đó bóp chặt. Em núp sau bức tường lớn, nhưng giọng nói ngọt ngào của Angel vẫn cứ dội đến tai như một cái án tử dành cho em. Bên ngoài kia không có tiếng đáp lại, Mun sợ phải nghe tiếng Sun lúc này. Em sợ lắm, sợ cái khoảnh khắc mà ranh giới mờ nhạt của thiên đường sẽ đẩy em xuống địa ngục và mang theo cả một trái tim đã vỡ tan

thành từng mảnh vụn.

Angel vòng đôi tay trắng ngần qua vai Sun, ánh mắt chị như đắm chìm trong thứ xúc cảm mang tên hạnh phúc. Sun không phản kháng, dù anh chỉ đang ôm hờ ngang eo chị và đáp trả bằng một ánh mắt dịu dàng. “Sun...là của tớ, nhé?!” Mun chỉ kịp nghe thấy vài âm thanh nhỏ xíu thoát ra từ khuôn miệng xinh xắn của Angel, rồi sau đó in rõ mồn một trên võng mạc em là hình ảnh đôi môi đỏ mọng của thiên thần đang khóa chặt lấy làn môi Sun.

Đôi mắt Mun giờ đây không còn là khoảng màu tối tăm vô định. Nó chuyển dần sang màu trắng nhợt cho tới khi chỉ còn lại là một lớp sương mù. Nếu có ai đó muốn giết em ngay lúc này thì em sẽ sẵn sàng được chết để không còn phải sống trong nỗi đau thương và cô độc. Nhìn em xem, một con mèo đen xấu xí đến mức dị hợm, những người yêu thương em lại cứ thế bỏ em mà đi. Đầu tiên là cha mẹ, rồi sau đó lại là Angel. Chị đi thật rồi, chị đã đi xa khỏi thế giới của em thật rồi. Chị đã đi đến nơi bình yên với tình yêu thật đẹp và bỏ lại đứa em gái khốn khổ cũng khao khát có được yêu thương như chị.

Chị ơi, nếu chị muốn Sun là của chị, thì em cũng muốn...được sở hữu một mặt trời. Nếu chị yêu Sun, thì em cũng muốn được mặt trời ôm ấp bằng những vạt nắng ấm. Nếu em không hiểu tại sao Sun lại là ánh dương duy nhất trong trái tim chị, thì chị có lẽ cũng sẽ không biết, rằng anh ấy, cũng là mặt trời duy nhất, trong trái tim em.

Tình yêu là gì khi nó chỉ nhấn chìm con người ta trong nỗi khắc khoải dưới lớp bùn tuyết vọng. Em hiểu sẽ chẳng có một mặt trời nào dành cho em, bởi tình yêu em cất giữ trong trái tim nhỏ bé này không thể nào rực rỡ bằng ánh hào quang của chị. Biết bao lần em muốn được chạm tay vào mặt trời, nhưng ước muốn điên rồ đó chỉ càng khiến em dần trôi xa khỏi khoảng không xanh thẳm. Tình yêu của em chỉ là thứ vô hình, bị thiêu đốt trong thế giới của anh, nơi có nụ cười và ánh mắt đầy yêu thương của một thiên thần như chị.

Mun nghe từng mảnh vỡ của trái tim mình đang cứa vào lòng em những vết xước dài đau nhói.

...

There is a black cat on the rooftop, she's sitting next to the old chimney.

Day by day she looks at the sky and prays

That she could find sunshine in the dark...

...

Mun tìm đến thảm cỏ xanh mượt mơn man trong gió nhẹ trong một buổi chiều tà. Em vừa hát bài hát của chính em, bằng tất cả trái tim và bằng tất cả đam mê dành cho một tình yêu không thể nào trở thành hiện thực. Một giọt nước mắt trào ra, nóng hổi, lọt vào khóe môi em đang khẽ run lên bần bật. Hơi thở phập phồng những đoạn đứt quãng như bị kẹt lại bên lồng ngực trái.

“Ai vừa hát?” Mun giật mình bởi giọng nói trầm lạnh như sấm nổ vang lên sau lưng em. Một người đàn ông trung niên với cái mũ phớt màu ghi sáng đang nhìn em chăm chú. Em lùi lại vài bước, trong khi người đàn ông đó đang tiến đến gần: “Giọng hát đó...? Cô bé, cháu có phải...là một thiên thần không?”

“Mun. Em được chọn làm quán quân của cuộc thi thử giọng.”

“Gì cơ ạ?” –Mun suýt nữa thì hét lên. Thầy hiệu trưởng gọi em đến văn phòng giữa buổi học, trong khi em đang lo sợ không biết mình lại vi phạm điều gì thì một câu khẳng định chắc nịch từ thầy đã khiến em bất ngờ tột độ. Thầy...ngay cả thầy cũng ghét Mun đến mức phải lôi em ra để đùa cợt sao?

“Tôi không đùa.” – Thầy hiệu trưởng nghiêm nghị đẩy cặp kính. “Mặc dù cuộc thi đã có kết quả, nhưng phía ban giám khảo lại quyết định bổ sung thêm một giải nữa. Tin tôi đi, tôi cũng bất ngờ không kém gì em, khi em được xếp cùng hạng với giọng ca của Angel.”

Tim Mun đập thình thịch và không còn khả năng tự chủ. Từ một đứa vô hình không ai biết đến mà nay em được nhảy phóc lên vị trí cao. Tại sao chứ? Trong đầu em hiện giờ chỉ còn là một mớ hỗn độn như vừa bị ai đó xới tung lên.

“Đừng hỏi tại sao.” – Một người đàn ông đột ngột bước ra từ bước tường phía sau lưng thầy hiệu trưởng và nhìn Mun bằng một ánh mắt phúc hậu. “Vì giọng hát của cháu, là giọng hát...của một thiên thần.” Ông ta cất giọng nói

trìu mẩn, bàn tay to lớn đang cầm trên tay cái mũ phớt màu ghi sáng, toát lên một vẻ sang trọng và lạnh đậm.

...

“Chúc mừng em!”

“Chị...” – Mun đứng như trời trồng khi bắt gặp Angel đang đứng ngay sau cánh cửa phòng hiệu trưởng. “Chị...không phải như chị nghĩ đâu...”

Angel không đáp lại, chị chỉ cười, nhưng mớ hỗn độn trong em lúc này không những không biến mất mà còn trở nên rối rắm. Angel xoa đầu em rồi sau đó bỏ đi, để lại một cảm giác tội lỗi dâng tràn trong trái tim bé nhỏ. Lòng Mun bỗng trào lên một thứ gì đó như là một dự cảm không mấy tốt lành, em cố giữ đều nhịp thở bằng đôi tay gầy gò đặt trên lồng ngực. Đôi mắt vừa rời của thiên thần, như một lưỡi dao xuyên thấu, buốt giá đến tận tâm can.

Angel đột ngột hủy bỏ hợp đồng thu âm với hãng đĩa nổi tiếng và hành động này của cô đồng nghĩa với việc vứt bỏ giải quán quân giành được trong cuộc thi thử giọng. Trong lúc mọi người đang hoang mang không hiểu vì lý do gì, thì một gương mặt mới lại xuất hiện và thế chân cô nữ sinh tài năng. Đó là Mun – em gái của thiên thần. Nhưng liệu đây có thật sự là một thiên thần thứ hai hay không? Có rất nhiều ý kiến cho rằng có lẽ Angel đã nhường vị trí đứng đầu cho em gái mình. Sự việc vẫn nóng hổi khi Angel hiện đang biến mất và làn sóng phản nộ vẫn đang tiếp tục lan rộng...

Theo tạp chí teen.

“Chị...chị đang ở đâu?” – Mun gần như hét vào ống nghe điện thoại. Em trốn ở một góc trong sân trường, đầu óc hỗn loạn và căng cứng vì mấy ngày nay đi đến đâu cũng bị người khác chỉ trích và chửi rủa. Dự cảm của em đã đúng, chị từ bỏ mọi thứ và nhường hết cho em. Lòng Mun đau thắt lại. Giúp em thoát khỏi vị trí là người đứng sau Angel bằng cách này thì thà hãy cứ để em là một con mèo mun đen đúa và xấu xí. Mun không cam tâm, lúc này em chẳng khác gì một con mèo bị người ta tô vẽ nguệch ngoạc lên bộ lông xám vốn đã chẳng đẹp để gì. Em không muốn giành chiến thắng theo con đường này, vì từ lâu em đã biết, thiên thần vốn chỉ có một. Và đó chính là chị chứ không thể nào là em.

“Mun à...tất cả những gì em có được, đều là của em chứ không phải là của chị. Chị không nhường cho em, vì đó là những thứ vốn thuộc về em. Đừng đánh mất chúng chỉ vì suy nghĩ ngu ngốc rằng em đã cướp chúng từ tay chị. Không đâu Mun à, chị phải xin lỗi em, bởi có lẽ chính chị mới là kẻ cướp.”

Mun sững người ra. Em hết như một bức tượng bị rút sạch sự sống. Xin chị... Angel, tấm lòng và tình yêu của chị dành cho em chỉ càng làm em thêm nặng cảm giác của một kẻ đầy tội lỗi. Mun thu đôi vai gầy guộc để tránh cơn gió lạnh buốt da thịt. Có lẽ em sai rồi. Cho dù thiên thần có choàng đôi cánh trắng lên người em, thì một con mèo như em cũng không thể nào bay lên trời cao được.

“Nghe này Mun, còn một chuyện nữa em cần phải biết.” –giọng Angel vẫn đều đều vang lên trong khi tai Mun không còn muốn nghe gì nữa cả. “Sun... không phải là mặt trời của chị. Cậu ấy...yêu em.”

...

Mun xông vào cánh cửa gỗ sơn trắng, làm nó thốt lên vài tiếng kêu kéo kẹt. Em lao đi như một cơn lốc, với những suy nghĩ rối ren đan xen chồng chéo và một xúc cảm phức tạp không thể diễn tả thành lời.

“SUN!!!” – Mun hét to. Em chẳng còn để tâm đến việc đây là lần đầu tiên, trong suốt 10 năm qua em dám gọi thẳng tên anh bằng một giọng nói có phần gay gắt như thế. Giàn phong lan tím lắc lư trong gió nhẹ, chúng như đang mang những xúc cảm trong em trôi dạt về một nơi nào đó xa xôi. Mun không hiểu trái tim em đang nghĩ gì nữa, tâm trí em giờ chỉ còn đọng lại hình ảnh của Angel.

Một bóng dáng cao lớn bước ra, vẻ mặt không hề ngạc nhiên. Giữa sắc tím ngập tràn, Mun thấy những tia sáng như là nắng đang hắt lên từ đáy mắt ấy:

“Chào em...thiên thần!”

2. Angel.

Tôi không phải là một thiên thần.

Chính xác là thế. Mặc dù mọi người ai cũng gọi tôi bằng cái danh từ đó và tôi cũng đã có lúc tự nghĩ mình như vậy.

Nhưng Sun lại bảo, thiên thần là Mun.

Thề rằng tôi đã mất vài phút để tự định nghĩa lại cái cụm từ thiên thần phát ra từ cậu ấy. Và rồi tôi chợt nhận ra, chẳng có gì là khó hiểu cả, bởi vì trong mắt Sun, chỉ có mỗi hình ảnh của Mun –một thiên thần bé nhỏ đang phải đứng trong cái bóng quá lớn của tôi, mặc dù cái bóng đó, chưa bao giờ là cái bóng của một thiên thần thực sự.

“Tại sao...lại là Mun?” – tôi hỏi Sun, và cậu ấy thản nhiên hơn tôi nghĩ. “Tôi không biết. Làm sao có thể tìm ra đủ lý do để yêu một ai đó chứ? Dù Mun luôn tránh mặt mỗi khi tớ đến gần nhưng em ấy không hiểu sao đã chiếm mất một phần tâm trí tớ. Chẳng biết từ lúc nào mà tớ đã yêu Mun, yêu cái cách em ấy sống với đam mê của mình và cả cái cách em tự vui dập đam mê đó vì nghĩ rằng cậu mới là người xứng đáng.” “Tớ muốn hỏi tại sao Mun lại là thiên thần kia?” “À...” – Sun gãi đầu, mặt thoáng ửng đỏ: “Vì thiên thần cũng có một trái tim giống hệt như em.”

Tôi nhìn Sun, rồi lại nhìn bầu trời trong xanh thoáng đãng. Có lẽ tôi sai thật rồi. Mun không có đôi cánh trắng, nhưng em có một trái tim của thiên thần. Tôi đâu để ý rằng Mun vẫn yêu thương tôi, em vẫn nấu cho tôi những bữa cơm đều đặn, em thỏ thẻ bảo rằng tôi cần có đủ sức khỏe để tiếp tục với công việc của mình. Vậy mà có nhiều đêm tôi lang thang với lũ bạn bè về muộn, để một mình Mun bơ vơ với cái bụng đói meo. Tôi đoán em không ăn cơm vì muốn chờ tôi ăn cùng. Tệ thật! Bây giờ tôi mới nhận ra chính tôi đã cản đường Mun bằng thứ ánh sáng hay hào quang gì đó thật vô vị và rỗng tuếch.

Sun nhờ tôi giúp cậu ấy ngỏ lời với Mun, tôi không ngờ một chàng trai như cậu lại nhát đến mức giấu kín tình cảm của mình trong suốt 10 năm trời. “Tại sao cậu lại muốn nói yêu Mun, trong khi đã giấu em ấy một khoảng thời gian dài như vậy?” “Vì tớ không thể chờ được nữa, Ans ngốc à!” – cậu ấy gõ đầu tôi, và gọi tôi bằng cái tên Ans thân mật.

Tôi không lưỡng lự. Tôi đồng ý giúp Sun ngay. Vì tôi biết có một cô gái cũng

đã giấu kín tình cảm của mình dành cho cậu ấy trong 10 năm đợi chờ và hy vọng.

Tôi giả vờ thân thiết với Sun và diễn tất cả mọi cảnh trong kịch bản. Đôi lúc khi nhìn thấy đôi mắt sụp xuống buồn bã của Mun, tôi lại tự hỏi có phải tôi đang tàn nhẫn với em không? Nhưng cho dù là như vậy, tôi vẫn không có ý định từ bỏ vở diễn của mình. Rồi tôi giáng vào tim Mun một cú thật đau, khi cố tình để em nhìn thấy môi mình đang phủ lên môi của mặt trời. Tôi hoàn toàn tỉnh táo, khi hôn Sun tôi không hề say. Tất nhiên, Mun vô cùng bất ngờ trước cảnh tượng ấy. Và cả Sun cũng vậy. Không có màn kiss nhau nào trong kịch bản cả, Sun đã bị tôi cho vào thế bị động. Cậu ấy không thể phản kháng và đứng yên để tôi tự diễn một mình. Tôi biết, mình là kẻ tồi tệ. Nhưng Sun còn tệ hơn tôi, à không, tốt hơn nên dùng từ ngốc dành cho cậu ấy. Sun chẳng hề biết tôi luôn khao khát được trở thành một thiên thần, một thiên thần được phép ngự trị nơi trái tim của cậu.

Mun ngốc. Sun cũng ngốc. Và tôi...cũng ngốc chẳng kém gì.

Ngoài cái tên mang ý nghĩa là thiên thần, thì tôi chẳng còn gì nữa cả. Dù chỉ là một vị trí nhỏ trong lòng Sun, tôi cũng không thể nào chiếm được. Có lẽ tôi ích kỷ, vì đã cướp mất nụ hôn đầu của Sun. Nhưng hãy cứ để tôi được có cậu ấy trong một vài giây ngắn ngủi, trước khi trao Mun về nơi có mặt trời.

Mặt trời duy nhất của đời tôi, đã vụt tắt sau 10 năm được ủ ấp.

3.

“Em không phải là Angel.” – Mun run run nhìn Sun đang đứng trước mặt mình với một nụ cười khó hiểu. “Anh biết!” – Sun đáp, thản nhiên: “Em là Mun.”

Mun cố loại bỏ ánh mắt thân thương từ Sun, giọng em đã mất dần âm vực trong trẻo: “Có phải anh đang đùa giỡn với Ans không? Xin anh...đừng làm tổn thương Ans. Và cũng đừng lấy em ra để dối lừa chị ấy. Bởi vì...chẳng hay ho gì khi em có được những điều tốt đẹp hơn Ans.” “Cô ấy đã nói với em phải không?” – Sun vẫn bình thản, trong khi Mun thì không thể nào bình tĩnh hơn được nữa. “Mun, những điều tốt đẹp em có được không phải là từ Ans, mà chính trái tim em đã giúp em giành lấy.” “Nhưng anh yêu Ans mà?” – Mun ngược đôi mắt vẫn còn đang hằn lên những tia đỏ. “Cô ấy...là bạn tốt của anh!” –Sun tiến lại gần, giọng nói anh dịu dàng như thể nhuộm màu của nắng. “Người anh yêu chỉ có một. Và đó là em, chứ không phải là Ans.”

Tim Mun lộn lên lộn xuống trong lồng ngực. Có cảm giác như có một nút thắt nào đó ở giữa mà em vẫn không tài nào tháo gỡ được. Mun không hiểu, Mun chẳng hiểu gì cả. Chẳng lẽ mắt em lại đánh lừa chính em ư? Chẳng phải Sun đã hôn Angel trong cái đêm chị say và về muộn đó sao? Hay cả anh...và Angel đều đang lừa dối em?

“Nụ hôn với Ans...thật ra...không phải là do anh.” – Sun hơi ngập ngừng, anh quay mặt đi hướng khác dường như để tránh không cho Mun nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ ửng. Mun ngạc nhiên nhìn Sun, em có cảm giác anh đọc được những gì em đang suy nghĩ. “Anh nhờ Ans diễn một vở kịch nhưng anh không hiểu tại sao Ans lại làm như vậy.” –Sun tiếp tục. “Ans đoán rằng, em và anh...chúng ta cùng có chung một cảm xúc. Vì vậy, có lẽ cô ấy muốn làm cho em...ghen.”

Ghen? Ghen ư? Tại sao em phải ghen? Em...có ghen không?

Có?

Có.

Hình như có. Chắc chắn có. Em đã ghen. Em đã ghen với Angel.

Em ghen vì em sợ. Sợ tình cảm trong tim em sẽ chết dần chết mòn. Sợ người con trai nắm giữ trái tim em sẽ ở bên người chị gái có vầng hào quang rực rỡ. Em sợ chị sẽ đến lấy đi mặt trời duy nhất trong tim em và đem tới một thế giới khác mà em không bao giờ có thể đặt chân đến được.

Phải. Em ghen đấy, Sun ơi. Em đã ghen đến mức tự nhấn chìm mình trong đau khổ.

Em ghen. Vì sợ mất Sun và vì em sợ người con trai đang ở yên trong tim mình sẽ biến mất vào một ngày nào đó.

Mun khóc. Những giọt lệ sau một hồi sóng sánh căng tràn nay đã tuôn trào ra khỏi khóe mắt. Mun khóc. Ban đầu là thút thít, nhưng rồi sau đó, em khóc òa lên, khóc thật to, thật to. Sun và Angel xấu lắm, cả hai đã vào hùa với nhau và đẩy em xuống vực thăm tuyệt vọng.

Sun đột ngột tiến thêm hai bước nữa, anh vòng đôi tay ôm lấy thân người gầy guộc bé nhỏ của Mun và để mặc cho những giọt nước mắt của em rơi lã chã xuống bàn tay mình. Mun giật thót, em hốt hoảng cố đẩy Sun ra, chưa bao giờ anh lại gần em đến như vậy. Em lạ lẫm với khoảng cách mà hai trái tim giờ đây không còn bị ranh giới tách biệt. Trái tim em và Sun như đã tìm được điểm dừng, cho những yêu thương mà cả hai đã cố gắng chôn vùi và giấu kín.

Mun quệt nước mắt, không đủ sức mạnh để thoát ra khỏi vòng tay Sun. Em biết, tự nhận mình yếu đuối chỉ là một cái cớ để chống lại những xúc cảm yêu đang mãnh liệt dâng tràn. Ngay lúc này đây, em đã không còn quan tâm đến việc cái vực thăm kia sâu tới mức nào nữa, bởi cho dù thế giới của em có ở tận nơi đâu, thì mặt trời rồi cũng sẽ tìm đến, và sưởi ấm em khỏi cái lạnh buốt giá. Em yêu Sun rồi. Chẳng biết tại sao và cũng chẳng biết từ khi nào nữa. 10 năm qua có lẽ em đã tự tàn nhẫn với chính bản thân. Em lầm tưởng cuộc sống của một con mèo đen chỉ là một cái ống khói không lối thoát, nhưng em đâu biết rằng nếu tin tưởng vào chính mình thì có lẽ em đã có thể cảm nhận được những tia nắng của mặt trời, từ rất lâu đã hướng thẳng vào trái tim em.

Angel nói đúng. Chị và em chẳng cướp đi thứ gì của nhau. Chỉ đơn giản là em quá ngớ ngẩn khi cứ lần tránh những thứ thuộc về mình vì cứ mặc định

rằng đó phải là những thứ thuộc về chị. Em đã tàn nhẫn với chị phải không Ans? Em đã làm chị đau khi cứ khiến chị phải chứng kiến cảnh em chạy trốn mặt trời, trong khi chị thì luôn khao khát được mặt trời hướng đến. Em sai, Ans ơi. Đáng lẽ ra em không nên biến mình thành cái bóng sau lưng chị. Để rồi làm tổn thương chị. Tổn thương Sun. Và làm tổn thương cả chính bản thân em.

“Xin lỗi, đáng lẽ ra anh không nên lợi dụng Ans, nhưng anh không biết phải làm sao để nói rõ lòng mình.” – Sun khẽ khàng cất tiếng, chắc có lẽ anh nghĩ rằng Mun vì mình mà khóc. “Có thể em sẽ bảo anh là một thằng ngốc, nhưng hãy tin anh, Mun ơi, suốt 10 năm qua, chưa bao giờ anh ngừng yêu em cả.” “Không...anh không phải là kẻ ngốc.” – Mun lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt em như xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng và làm thấm ướt trái tim Sun. “Anh... là mặt trời. Của em.”

Sun sững người vì giọng em thân thương đến lạ, rồi sau đó anh bật cười. Em vừa bảo anh là gì cơ? Mặt trời ư? Trước giờ Sun cứ nghĩ đó chỉ đơn giản là một cái tên của mình. “Em và anh...cách xa nhau lắm.” –Mun ôm lấy bờ vai Sun, giọng nói loăng ra và không tròn tiếng. “Em, chỉ là một con mèo đen, xấu xí, không ai thèm thương hại. Còn anh, là một ánh dương, sáng rực, ngạo nghễ ở trên cao. Có bao giờ em chạm tới được anh đâu? Giá mà em có được đôi cánh của Ans, để có thể bay đến gần anh...nhưng tiếc rằng em...không phải là thiên thần, như chị ấy.”

“Ngốc!”–Sun siết chặt Mun hơn, thấy tim mình đập mạnh. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em và cảm nhận được trái tim thuần khiết của em, anh đã biết em chính là một thiên thần. Người xung quanh nghĩ sao anh mặc kệ, chỉ cần anh biết rõ rằng mình yêu em, thế là quá đủ. Mặt trời thì sao chứ? Chẳng phải rồi nó cũng sẽ lặn khi màn đêm buông xuống hay sao? Không, Sun không muốn trở thành mặt trời, anh không muốn rời xa Mun bé nhỏ thêm một phút giây nào nữa cả.

“Anh sẽ giấu em đi.” – Sun luồn tay vào mái tóc rối của người con gái đang ở trong lòng mình. “Để em sẽ không phải cô đơn trong màn đêm khi mặt trời khuất dạng.”

“Không có chỗ nào dành cho em đâu Sun.” – Mun buồn bã.

“Có chứ.” – Sun ngắt lời em, giọng anh đong đầy yêu thương. “Có một nơi duy nhất. Nơi mà anh sẽ bảo vệ em cho đến hết cả cuộc đời này.”

“...”

“Đây. Em đã thấy chưa Mun?” –Sun kéo Mun ra để em nhìn thấy ngón tay anh đang trở vào lồng ngực trái của mình. “Em luôn ở...trong trái tim anh.”

Nắng chiều tắt hắt trên cánh hoa phong lan đu đưa trong gió nhẹ. Sắc tím dịu dàng như vẩy vào không gian một thứ xúc cảm ánh lên màu hạnh phúc. Kể từ giây phút này trở về sau, Mun bé nhỏ sẽ không còn đơn độc. Mặt trời của em đã ở bên em, thắp lửa cho tình yêu của em cháy mãi, trở thành ngọn đuốc sáng bao phủ lấy tấm thân gầy gò và mang em thoát khỏi cái hố sâu tối mịt.

And now the black cat is on the rooftop. She looks at the sky, then cries and smiles. Finally she doesn't have to hide. 'Cause that sunshine will always be in her heart.

Now on the rooftop, the Sun is holding the black cat. He says that: “Hello... my angel!”

Mun ơi, Sun yêu em. Hãy chui ra khỏi cái ống khói kia và nói cho anh biết đi, rằng em, cũng yêu ánh mặt trời trên khoảng không xanh thẳm.